

Arrest

nr. 164 939 van 30 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 29 september 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 8 juli 2015 een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Vingerafdrukkenonderzoek van 8 juli 2015 heeft aangetoond dat verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend in Nederland.

Bij schrijven van 9 juli 2015 werd door de Nederlandse autoriteiten medegedeeld dat verzoeker op 6 augustus 2013 een asielaanvraag heeft ingediend en dat bij beschikking van 6 augustus 2013 aan verzoeker een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd werd toegekend, geldig tot 6 augustus 2018. Verzoeker werd op 12 augustus 2015 gehoord.

Op 2 september 2015, werd een terugnameverzoek gericht aan de Nederlandse autoriteiten, op basis van artikel 18 § 1 d) van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

Bij schrijven van 16 september 2015 werd dit terugnameverzoek ingewilligd door de Nederlandse autoriteiten op basis van artikel 18 § 1 d) van de Dublin III-Verordening.

Op 28 september 2015, werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 26quater. Deze werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 29 september 2015.

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam : I. H. F. (alias NL: I. A.)

voornaam : A. (alias NL: A.)

eboortedatum : 15.11.1988 (alias NL: 01.04.1998)

geboorteplaats : Afgooye

nationaliteit : Somalië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 07.06.2015 is aangekomen in België. Meer dan één maand later, op 08.07.2015, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Somalië te bezitten en geboren te zijn in "Afgooye" op 15.11.1988.

Uit het Eurodacverslag van 08.07.2015 blijkt dat betrokkene asiel heeft aangevraagd in Nederland en de Nederlandse autoriteiten hebben op datum van 16.09.2015 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.08.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij nooit eerder elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 08.07.2015 waaruit blijkt dat er door de Nederlandse autoriteiten op basis van de vingerafdrukken van betrokkene een asielerzoek geregistreerd werd in de Centrale Eenheid van het Eurodac-systeem. Betrokkene verklaarde vervolgens dat hij inderdaad in Nederland geweest is en gaf toe dat hij in Nederland asiel heeft gevraagd. Gevraagd naar wanneer hij in Nederland asiel heeft aangevraagd, verklaarde betrokkene dat hij zich dat niet kan herinneren en dat hij er een periode was. Betrokkene werd gewezen op het belang van zijn medewerking in zijn verklaring waarop betrokkene verklaarde dat hij in 2013 in Ter Apel asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde dat hij een periode in Grafen in een opvangcentrum verbleef en een periode in een huis en dat hij daar vertrokken is omwille van problemen en dat hij er verder niet wil over praten. Gevraagd of hij een beslissing gekregen heeft inzake zijn asielaanvraag stelde betrokkene dat hij een positieve beslissing kreeg maar dat hij valse identiteitsgegevens gegeven had met name Ibrahim Abdinasir en dat hij erkend vluchteling zou zijn in Nederland. Betrokkene verklaarde vervolgens dat hij eigenlijk niet langer wil meewerken tenzij alles wat er tot dat moment genoteerd was, gewijzigd zou worden. Betrokkene werd er op gewezen dat het zo niet werkt in België en dat hij de gestelde vragen zo correct mogelijk dient te beantwoorden. Betrokkene verklaarde verder dat hij in Nederland zijn leeftijd wilde wijzigen maar dat met in Nederland zei dat dit niet kon en zijn leeftijd op 1998 bleef staan en dat hij anders maar moest vertrekken. Gevraagd of zijn erkenning werd ingetrokken, verklaarde betrokkene dat dit niet het geval is. Gevraagd of hij zijn verblijfsdocumenten voor Nederland kan voorleggen, stelde betrokkene dat hij dit niet kon omdat hij die heeft achtergelaten in Nederland en dat hij die eventueel later kan voorleggen. Betrokkene verklaarde verder dat hij in 2011 per auto vanuit Somalië naar Kenia vertrok. Betrokkene verklaarde vanuit Kenia naar Oeganda te zijn vertrokken waar hij van 2011 tot 2013 verbleven zou

hebben. Vanuit Oeganda zou betrokkene vervolgens per vliegtuig van Fly Emirates via een transitvlucht via Dubai naar Nederland gereisd zijn waar hij op een onbekende datum in 2013 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij er asiel aanvraag en dat hij er erkend vluchteling zou zijn. Betrokkene verklaarde dat hij in juni 2015 per trein illegaal vanuit Nederland vertrokken zou zijn naar België hij op 07.06.2015 zou zijn aangekomen en meer dan één maand later, op 08.07.2015, het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde dat hij het grondgebied van de Dublin-Staten niet heeft verlaten.

Op basis van de resultaten uit het Eurodacverslag van 08.07.2015 waar uit blijkt dat betrokkene asiel heeft aangevraagd in Nederland en de verklaringen van betrokkene waarbij hij eerst ontkende ooit elders asiel te hebben aangevraagd maar na confrontatie met de resultaten uit het Eurodacverslag van 08.07.2015 toegaf dat hij in Nederland effectief asiel heeft aangevraagd, alsook de informatie dd 09.07.2015 van de Liasonambtenaar Dublin IND bij de Dienst Vreemdelingenzaken waaruit blijkt dat betrokkene in Nederland op basis van zijn vingerafdrukken gekend is onder de gegevens van Abdinaser Ibrahim Ali geboren op 01.01.1998 en van Somalisch staatsburgerschap en waarbij gesteld wordt dat betrokkene op 06.08.2013 een asielaanvraag heeft ingediend en dat bij beschikking van 06.08.2013 een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd werd verleend op basis van familiehereniging en geldig tot 06.08.2018, werd op basis van de voorgaande gegevens en verklaringen op 02.09.2015 voor betrokkene een terugnameverzoek op basis van art. 18§1d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening) aan de Nederlandse autoriteiten overgemaakt. De Nederlandse autoriteiten hebben op 16.09.2015 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening. Uit de informatie van de Liasonambtenaar Dublin IND bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt aldus dat betrokkene geen erkend vluchteling is in Nederland maar in Nederland een verblijfsvergunning kreeg op basis van familiehereniging.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Nederland voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Nederland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Nederland dan in België zou genieten. Nederland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Nederlandse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Nederland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Nederland hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Nederland en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Nederland, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij in Nederland verbleef onder een valse identiteit en dat hij de geboorte van zijn kind in Somalie niet heeft meegemaakt en dat hij in Nederland het probleem heeft dat men zijn geboortedatum niet wil aanpassen van 1998 naar 1988 en dat hij zijn leven in Nederland niet kon opbouwen omdat hij zich zorgen maakte over zijn kind. Betrokkene verklaarde verder dat hij naar Europa gekomen is voor een beter leven maar dat hij in Europa het tegenovergestelde aantrof en dat vluchtelingenwerk hem gezegd heeft dat als hij in Nederland iets zegt ze zijn verblijfsvergunning zullen intrekken en dat vluchtelingenwerk hem gezegd heeft dat hij moest zwijgen of dat hij anders in een ander land opnieuw moest beginnen (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat deze redenen geen verband

houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Nederlandse autoriteiten. Dat betrokkene in Nederland onder een valse identiteit verbleef, is de verantwoordelijkheid van betrokkene zelf. Indien men onder een valse identiteit asiel aanvraagt in een ander land, in casu Nederland, dan mag het voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk zijn dat men dit niet aan de Nederlandse autoriteiten kan verwijten, laat staan dat het doelbewust opgegeven van een valse identiteit in Nederland een schending door de Nederlandse autoriteiten zou inhouden van de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die (internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011 EU/95 en 2005/85/EG, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) of van de Opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten. Het blijft immers nog altijd de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om de bevoegde autoriteiten die zijn asielverzoek registreren te voorzien van correcte en coherente verklaringen en gegevens. Het opgeven van valse identiteitsgegevens gaat bovendien regelrecht in tegen de verplichting van de asielzoeker om mee te werken aan zijn eigen asielprocedure zoals omschreven in punt 205 van het "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status" (.205 van het "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" UNHCR, Genève, January 1992, p. 48-49). Deze door betrokkene aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Nederland omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Nederlandse autoriteiten kan dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden. Wat betreft de verklaring van betrokkene dat hij de geboorte van zijn kind in Somalië niet heeft meegemaakt en dat hij geen leven kan opbouwen in Nederland om hij zich veel zorgen maakt over zijn kind en dat hij naar Europa gekomen is voor een beter leven maar in Europa het tegenovergestelde heeft aangetroffen, dient te worden opgemerkt dat deze redenen geen verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Nederlandse autoriteiten. Het gegeven van vluchtelingenwerk hem gezegd zou hebben dat hij moest zwijgen omdat anders zijn vergunning voor Nederland ingetrokken zou worden en dat hij anders in een nieuw land moest beginnen, heeft evenmin enig verband met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Nederlandse autoriteiten. Deze redenen zijn derhalve niet gerechtvaardigd om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Nederland. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Nederland dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van recente rapporten met betrekking tot Nederland (Ammersaal Steven, Broekhof Frank & Van Kampen Angelina /National Country Report The Netherlands", AIDA - Asylum Information Database, last update 07.09.2015.; Zevelun Danielle & Lamers Geert,"Dublin II Régulation National Report - The Netherlands", European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation, 18 February 2013; Amnesty International, "Amnesty International Report 2012: The State of the World's Human Rights.The Netherlands", publicatie 2013; Amnesty International, "Amnesty International Report 2013: The State of the World's Human Rights: The Netherlands", publicatie 2014, Amnesty International, "Amnesty International Report 2014/15: The State of the World's Human Rights: The Netherlands", publicatie 2015; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2012: The Netherlands", US Department of State, publicatie 2013; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2013; the Netherlands", US Department of State, publicatie 2014,), niet blijkt dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Nederland of tot deze kwetsbare groep zou behoren, zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Nederland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Nederland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Nederland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Nederland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Nederland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Nederland omwille van structurele tekortkomingen in het Nederlandse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-

Verordening aan Nederland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft eerdere media-publicaties waarin gesteld wordt dat de VN of alleszins VN-experts kritiek uiten op het Nederlandse asielbeleid, dient te worden opgemerkt dat deze kritiek zich focust op mensen zonder verblijfsstatus en uitgeprocedeerde asielzoekers Nederlands Staatssecretaris Teeven wijst er in een reactie in diezelfde média op dat de VN-oproep prematuur en eenzijdig is aangezien de rapporteurs Nederland enkele vragen hebben gesteld over het beleid maar het antwoord hierop niet hebben afgewacht en de rapporteurs volgens Teeven zich enkel gericht hebben op éézijdige informatie van het Europees Comité voor de Sociale Rechten (ECSR) (Nieuws.NI, <http://www.nieuws.nl/alaemeen/20141216/Teeven-blijft-opvanq-migranten-weiqerren> ; Nederlands Dagblad, <http://www.nd.nl/artikelen/2014/december/16/teeven-blijft-opvanq-migranten-weiqerren> ; De Standaard, "VN uiten kritiek op Nederlands asielbeleid", 16.12.2014 - www.standaard.be/cnt/dmf20141216_01432258) hetgeen enigszins twijfels laat ontstaan over het objectieve karakter van de gegeven kritieken. Bovendien heeft Nederland een expliciet terugnameakkoord gegeven voor betrokkene en toont betrokkene niet aan dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn in Nederland asiel aan te vragen na zijn overdracht. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S., versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om haar asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-III-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Nederland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Nederland te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Nederlandse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het

Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Nederland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Nederland er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Nederlandse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Nederlandse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie (03) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene zijn asielaanvraag precies in België wil indienen, verklaarde betrokkene dat hij voor hij naar Nederland kwam, gehuwd was en dat toen hij in Nederland was, zijn vrouw bevallen is en dat hij in Nederland niet de mogelijkheid om zich met zijn gezin te herenigen en dat hij wil dat België hem op een humane manier helpt (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen omdat hij gezinshereniging wil aanvragen met zijn vrouw die in Somalie zou verblijven met zijn kind, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot familieleden in België verklaarde betrokkene dat hij meerderjarig is en geen familieleden in België heeft (DVZ, vraag 20). Met betrekking tot familieleden in Europa, verklaarde betrokkene dat hij een oom in het Verenigd Koninkrijk had maar dat die ondertussen overleden is en dat zijn kinderen daar nog zouden wonen maar dat hij deze nooit gezien heeft. Betrokkene verklaarde dat zijn neef Ahmed Ga'al Abdiqadir en nicht Ahmed Ga'al Leyla in Londen in het Verenigd Koninkrijk verblijven en dat ze er verblijfsdocumenten zouden hebben (DVZ, vraag 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9 of art. 10 of art. 11 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.08.2015 aangaande zijn gezondheidstoestand dat hij geen gezondheidsproblemen heeft maar zich wel veel zorgen maakt (DVZ, 35). Er zijn verder geen gegronde reden of elementen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid zou verkeren om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde redenen of elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Nederland. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Nederland, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art.10, art.11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Nederland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van art. 18.1.d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking). Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist

zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Nederland waar hij aan de bevoegde Nederlandse autoriteiten zal worden overgedragen”.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Wanneer er twijfel rijst omtrent verzoekers belang, komt het de verzoeker toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Ter terechtzitting wordt herhaald dat de verzoeker inmiddels, in uitvoering van de bestreden beslissing en met toepassing van artikel 18 § 1 d) van de Dublin-III-Verordening, reeds is overgedragen aan de Nederlandse autoriteiten alwaar zijn asielaanvraag zal worden onderzocht. Uit het verslag van vertrek in het administratief dossier blijkt dat de verzoeker 13 oktober 2015 is vertrokken naar Nederland. Het gegeven dat de verzoeker inmiddels reeds naar Nederland werd overgebracht wordt door de beide partijen niet betwist.

Ter terechtzitting werd dan ook, in het licht van hetgeen voorafgaat, gevraagd het actueel belang bij het onderhavige beroep toe te lichten. De advocaat van de verzoeker stelt zich te gedragen naar de wijsheid van de rechter. De advocaat van de verweerder stelt dat de verzoeker geen actueel belang meer heeft, gelet op de tussengekomen repatriëring.

Het blijkt dan ook dat de verzoeker geen nuttige gegevens ter beoordeling aanvoert die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak nog een actueel belang bij de nietigverklaring heeft (*cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752*). Dit volstaat reeds om het beroep te verwerpen (*cf. RvS 30 juni 2004, nr. 133.373*).

Bij gebrek aan enige concrete toelichting kan de Raad in de gegeven omstandigheden bijgevolg enkel vaststellen dat de verzoeker geen blijk geeft van het rechtens vereiste, actueel belang (*cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810*).

Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK